

Náš Život

Léto 2010
č. 9

Farní společenství Jablonce n.J., Rokytnice n.J., Poniklé, Harrachova

Farnost Vrchlabí

Poznejme novou farnost našeho vikariátu

Rozhovor

Lidmila Kadavá

90tiny Karla Otčenáška

Zúčastnili jsme se oslavy 90. narozenin

SpringFest III

Křesťanský hudební festival

Husitská farnost

Vysoké nad Jizerou

Jednota

Zamyšlení nad neduhy církve

Cisterciácký řád

Seznámení s dalším mnišským řádem

Dominik Duka

Arcibiskup pražský v Harrachově

Nahlédnutí do zákulisí jmenování do funkce arcibiskupa

Úvodník

Drazí čtenáři časopisu Náš život!

Je mi potěšením přivítat vás u dalšího čísla našeho farního časopisu. Od posledního vydání se stala spousta nových očekávaných i neočekávaných událostí. Náš královéhradecký biskup Dominik Duka se stal pražským arcibiskupem a naše diecéze osiřela, ve Vysokém se konal již třetí ročník Springfestu, do báně kapličky ve Stromkovicích byl vložen pamětní list a celý květen se zde konal řetězec ekumenických mariánských pobožností. Do toho přišly parlamentní volby, a aby toho nebylo málo, tak naše farnosti opustil P. Hušek, jenž zamířil do kněžského domova ve Staré Boleslavi.

Všechny důležité události v našich farnostech jsme se pokusili písemně zachytit, a to i díky mnohým z vás, kteří jste byli ochotni podělit se se svými zážitky skrze tento farní časopis. Děkuje vám!

V tomto čísle tentokrát bohužel nebude odpovídat žádný teolog na vaše otázky. Jednoduše proto, že se na nic neptáte. A mě už nebaví vymýšlet si nové otázky sám. Na druhou stranu si nenechte ujít zajímavý rozhovor s ponikelskou kostelníci - paní Kadavou, článek od pana faráře Křivánka o tom, jak to chodí v husitské rodině a farnosti či krásné povídání o životě vrchlabské farnosti od pana Hrdličky a další zajímavé články a reportáže. Přibyla také další nová rubrika „Přečetli jsme a doporučujeme“, ve které můžete nabídnout ostatním tipy na zajímavé knihy.

Přeji Vám krásné prázdninové dny provázené spoustou radosti, relaxace a šťastnými zážitky. A buďte na sebe opatrní, ať se můžeme opět ve zdraví setkat u dalšího čísla – a to už desátého, jubilejního.

Za redakci časopisu Náš život
Miloš Holubec

Naše farnosti

Jak se rozvíjí farní zpravodajství

Již je tomu pár týdnů od doby, kdy byl založen farní informační E-mail.

Jak to se všemi zážitky bývá, rozjezd byl, a zatím ještě je, pozvolný. Nicméně doufáme, že přednosti této služby povedou k

jejímu většímu využívání.

Adres farníků, jimž zasíláme informace, máme zatím jen 13. A to právě z formulářů, které jste mohli delší dobu vídat v kostele. Podařilo se nám farního E-mailu je: farnimail@seznam.cz.

Tato elektronická informační cesta by neměla nahradit kostelní ohlášky, ale zjednodušit vaši informovanost. Určitě se vám již stalo, že jste si doma nemohli vybavit podrobnosti ohledně nějaké akce či jste její oznámení prostě přeslechli. To se stává. Proto prosím další případné zájemce o zaslání pozvánek a novinek týkajících se našich farností, aby mi zaslali svůj E-mail na adresu MilosHolubec@seznam.cz.

Děkujeme vám.

Miloš Holubec

Ekumenický fotbalový turnaj

V neděli 20. června se na fotbalovém hřišti v Poniklé konal již třetí ročník ekumenického fotbalového turnaje. Dosud se tohoto sportovního klání účastnily jen týmy Římskokatolické církve a Československé církve husitské. Letos poprvé nastoupil manšaft Českobratrské církve evangelické.

První zápas katolíci – evangelíci skončil skórem 2:1. Katolíci nastoupili v modrobílých barvách FC Vatikán pod vedením kapitána Petra Lukeše. Evangelíci, kteří mají za sebou minulost skrývání a utajování, navázali na tradici a převlékli se do dresů FC Technolen. Evangelický tým zapojil nejvíce mladistvých hráčů a jeho kapitánem byl Zde-

něk Petřivý st. V dalším kole byli katolíci poraženi husity 0:1. Husité nastoupili ve stylových červeno-bílých dresech s logem

FC Kalich. Do boje je vedl farář Jarek Křivánek. Poslední zápas rozhodl o definitivním pořadí. Evangelíci s husity prohráli 1:2. Elegantní gól bočnicí rozhodčí bohužel neuznal.

Evangelíci tak skončili na čestném třetím místě, katolíci se umístili na pěkném předposledním a husité opět obhájili prvenství. Vítěz obdržel sladkou odměnu v podobě mohutného dortu, druhí a třetí pak dostali odměnu čokoládovou. Dík patří rozhodčím Petru Pavlatovi a Zdeňkovi Petřivému ml., kteří poctivě pískali čáry, ofsajdy a fauly, kterých ovšem bylo jen málo. A největší poděkování patří organizátorům akce, páteru Ivo Kvapilovi a sestrám a bratřím katolické farnosti za zajištění všeho – od hřiště po senzační občerstvení a sud s kofolou. Už se těšíme na příští ročník.

Gabriela Horáková

Jednota, základní předpoklad zachování církve.

Bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista vás prosím, abyste všichni spolu souhlasili a namísto vzájemných roztržek byli spojeni jednou myslí a jedním záměrem.¹

Během našeho života slaví církev významné jubileum – dva tisíce let svého trvání. Je to opravdu úctyhodná doba a važme si proto toho, že se můžeme považovat za členy této, v dějinách lidstva výjimečné, organizace. Všichni známe Kristova slova „Ty jsi Petr, a na té skále postavím svou církev a brány pekla ji nepřemohou“². Víme též všichni, že od doby sv. Petra procházela církev³, zpočátku rozdrobená a teprve heroickým úsilím sv. Pavla rozšířená a v jistém smyslu i organizovaná, údobími rozkvětu, ale i údobími krizí. Tyto krize vznikaly působením vnějšího, často velmi nepřátelského prostředí, ale, bohužel, i působením zevnitř.

To vnější, poslední, nepřátelské prostředí jsme my starší, ale i vy, kteří jste středního věku, zažili na vlastní kůži. I když jsme nebyli třeba předhazováni lvům, jako tomu bylo za některých římských císařů, tisíce kněží, členů řeholních společenství, ale i prostých věřících bylo za svoji víru vězněno a mnoho z nich tvrdý útlak nepřežilo, či si odnesli trvale poškozené zdraví. Mnoho z nás se uchýlilo do určité „vnitřní ilegality“ a prostě svoji víru nedávalo veřejně najevo. V úctě se skláním před těmi, kteří přes všechny osobní postihy – včetně postihů svých blízkých – do této ilegality nešli a svoji víru veřejně prokazovali. V hluboké úctě se skláním i před veřejnými hlasateli víry, kněžími, kteří museli svádět trvalý, nerovný boj s komunistickou vrchností. Toto nešťastné období naší historie skončilo u nás teprve nedávno, jeho důsledky však trvají i nyní. V mnoha částech světa však útlak křesťanů, ne nepodobný tomu z římské éry počátku prvního tisíciletí, trvá dodnes.

Hlavním důvodem, který mě vedl k napsání této úvahy, je však trvalé ohrožení, kterému je církev vystavena zevnitř. Existuje řada negativních jevů, které ohrožují důvěryhodnost církve v očích věřících i v očích těch, kteří Boha hledají, ale stojí mimo církev. Jedním z nich je nejednota názorů na teologické otázky a z nich vyplývající nesváry. Před nesváry varoval už sv. Pavel, který si byl vědom ohrožení, které z nejednoty i v malých skupinkách křesťanů pramení. Otevřeně mluví např. i o svém sporu s Petrem v Listu Galatským⁴. I přes tyto, možno říci „dětské nemoci“, se církev rozrůstala a z toho je patrné, že spory, je-li vůle, řešit lze. Je ovšem jisté, že i v této počáteční době řada lidí, kteří do

místních církví vstoupili s nadšením i nadějí, zase odešla, ať už z existenčních, ideologických či jiných důvodů. I o tom lze v Písmu nalézt důkazy.

Různost názorů a s tím spojené odstředivé tendence však provází

církev celou její historií. Ne vždy se podařilo problémy klidně a uspokojivě vyřešit. Za velmi tragické řešení sporů uvnitř církve považuji rozkol mezi křesťanským Východem a Západem kolem r. 1054, kdy byl exkomunikován konstantinopolský patriarcha spolu s celou východní církví. Následky tohoto kroku trvají dodnes. Smutným dokladem, kam až vede lidská ambicióznost, neschopnost dohody i zasahování světské moci do církevních záležitostí je známé papežské schizma mezi léty 1378 až 1417, kdy v čele církve stáli tři papežové a jehož vedlejším produktem byla i smrt Jana Husa. K dalšímu rozkolu došlo v 16. století (Kalvin, Luther a d.).

Duchovní zamyšlení

Rozhodně není mým cílem podrobně popisovat štěpení církve. Nemám na to patřičné vzdělání a rozhodně nemohu být soudcem, který určí, na které straně je vina. Tuto vinu však, jak myslím, umím pojmenovat. Je to neschopnost ustoupit, neschopnost přijmout názor autority či při demokratickém rozhodování názor většiny. Tvrdošíjně trvat na svém názoru, který může, ale také nemusí být, jak se mnohdy ukáže s odstupem času, tím nejsprávnějším a hledat k jeho prosazení spojence. Smutným příkladem z posledních let je vztah k výsledkům II. Vatikánského koncilu.

Z dalších negativních jevů lze uvést již zmíněná ambicióznost některých církevních osob – snahu o obsazení funkcí, úřadů. Je zřejmé, že tento problém byl zvýrazněn zejména v dobách, kdy obsazení určitého postu neznamenalo jistou mučednickou smrt, jako tomu bylo u prvních křesťanů, ale pohodlnější, finančně zajištěný život na výsluní. Do stejné kategorie bych ale zařadil i reakce těch, na které se při přidělování funkcí prostě nedostalo.

Dalším negativním jevem, se kterým se dnes setkáváme, ale který byl určitě příčinou problémů i dříve, je nepřikladný život některých kněží. Kdysi jsem poslouchal v rozhlasu jednoho náměstka ministra vnitra, který se snažil obhajovat kriminalitu některých policistů. Řekl, uvádím vlastními slovy, že procento pachatelů kriminálních deliktů u policistů je stejné, jako v celé společnosti. Je-li tomu tak, je to velmi špatné. A platilo-li by to i pro církevní osoby, bylo by to hrozné. Věřím pevně, že tomu tak není a najde-li se nějaká ta černá ovce, bude to řešeno o mnoho rychleji než např. v Německu, Irsku či USA. Jinak, abych mluvil podobně jako p. Kvapil, to můžeme zabalit a jít třeba k Adventistům (vzali-li by nás!).

¹⁾ Pavel, 1. List Korintským, 1, v. 10.

²⁾ Matouš 16, v. 18.

³⁾ V příspěvku budu pod pojmem „církev“ hovořit o církvi katolické.

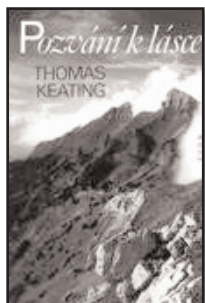
⁴⁾ List Galatským, 2, v. 11.

*Z. Cimpl, v Rokytnici nad Jizerou
1. března 2010*

Přečetli jsme a doporučujeme

Thomas Keating: Pozvání k lásce

(cesta křesťanské kontemplace) - vydal ZVON, České katolické nakladatelství, Praha 1996, cena 85,- Kč

„Pro spirituální cestu je charakteristické, že si na ní stále silněji uvědomujeme své smíšené motivace, temné stránky své osobnosti a emoční traumata časného dětství. Nic nesnižuje pýchu účinněji než prožitek skutečného sebepoznání. Vede-li sebepoznání k malomyslnosti, pochopili jsme špatně jeho význam.“...

„Lidé přijímající odpovědnost za své emoce nepřenášejí své nepříjemné pocity na jiné. I kdybychom dokázali úspěšně manipulovat s ji-

nými lidmi a situacemi podle své libosti, nic se nezmění, protože kořeny problému nejsou v nich, ale v nás.“...

„Pokora se projevuje neochotou soudit druhé. Bůh žádá, abychom převzali odpovědnost sami za sebe a za svou osobní reakci na Kristovu výzvu k následování, včetně svého chování k lidem, s nimiž žijeme, a konečně i k celému lidskému rodu a k celému Božímu stvoření.“...

Thomas Keating je cisterciácký mnich, kněz a opat. Nyní žije v klášteře Sv. Benedikta ve Snowmass ve státě Colorado. K jeho známým knihám patří Otevřená mysl, otevřené srdce nebo Kristovo mystérium.

Ivo

Putování do Hradce Králové

V sobotu 1. května nám byl p. farářem Ivem zprostředkovan úžasný zážitek. (Asi „Boží vůle“, řekl by pan farář.)

Odjeli jsme autobusem - farníci z Rokytnice, Jablonce, Harrachova a Poniklé - na oslavu 90. narozenin Otce arcibiskupa Karla Otčenáška. Byla to vlastně oslava 3 v jednom a bonus navíc. K 90. narozeninám, které měl pan arcibiskup 13. 4., patřila ještě oslava 65 let kněžství a 60 let biskupské služby. Oním bonusem pak byl sám pan arcibiskup, který nás odzbrojil svým humorem, laskavostí, vitalitou (navzdory nemoci, která prý proběhla krátce před oslavou).

Pan arcibiskup sloužil mši sv. v katedrále sv. Ducha (2. nejstarší toho jména na světě); mimochodem i on ve svém věku je také druhým nejstarším (nejdéle sloužícím) biskupem na světě. Mši celebroidali pražský arcibiskup Mons. Dominik Duka, světící biskup z naší (královéhradecké) diecéze Mons. Josef Kajnek a řada biskupů, kněží a jáhnů i ze zahraničí. Přenášena byla na velkoplošnou obrazovku na Velké náměstí. Pak na pódiu pronesl otec arcibiskup krásnou, krátkou a výstižnou řeč za přítomnosti pana prezidenta V. Klause, arcibiskupa Mons. Dominika Duky a dalších významných osobností. Moderátor P. Pavel Dokládál přečetl gratulaci již zesnulého kardinála Tomáše Špidlíka. Bylo to již z druhého břehu a o to vroucněji jsme to všichni vnímali.

Pán řídil naše kroky. Držely jsme se 4 ženy z Rokytnice pohromadě, abychom se neztratily. A tak jak jsme dělaly cestičku, aby mohl projít pan prezident, hosté Cyril Svoboda a Jan Kasl, usoudily jsme, že pro samé zážitky jsme ještě nejedly. Vytáhly jsme tedy koláče, chleba, zeleninu, vodu v pet láhvích a najednou! Pan prezident procházel, zdravil a pak jedné z nás podal ruku. Za ním p. arcibiskup na vozičku! (rozdával úsměvy a žehnal!). Úplně jsme zkoprněly a otočily se na druhou stranu a tam pochodovali praporečníci, legionáři, zástupci Orelského hnutí a skauti, za nimi se usmíval kníže Schwarzenberg a Miloslav Kalousek. Jen tak tak jsme stihly TeDeum a požehnání v kostele Nanebevzetí Panny Marie, kde se s námi opět rozloučil pater Pavel Dokládál, zakladatel fatimského hnutí u nás. (Ráno v 10 hod nás v témže kostele přivítal a vedl pobožnost.)

Celou dobu svítilo sluníčko, přestože předpověď hlásila dešť, bouřky atd. Sluncem zalitá byla i katedrála, kterou jsme si prohlédly ještě dopoledne. Slunce zářilo ze všech kolem přítomných. Vše bylo perfektně organizováno, klid, pořádek a vlídnost vládla tento den v Hradci. Probouzející se zeleň a celá májová příroda umocnila prožitky.

Myslím, že bez nadsázky to byl pro mě nejhezčí 1. máj v mém již seniorském věku. Mladé kamarádky to vnímaly stejně.

Děkujeme, pane faráři Ivo!

Milena C., Rokytnice n. J.

Pout' do Stromkovic

V neděli 2. května ve 14:00 začala u stromkovické kapličky bohoslužba k příležitosti svátku sv. Josefa Dělníka. Za pomoci studenecských jáhnů celebroidl P. Kvapil.

Ač se zprvu zdálo, že ne-
jisté počasí
spoustu lidí
odradí, přišlo
neuvěřitelných
200 poutníků.

Dlužno říci, že

počasí nám nakonec, až na asi dvě drobné přehánky, přálo. V závěru mše svaté, při které se zpívaly litanie k sv. Josefovi, se přečetl pamětní list, jenž pak byl vložen do bány na vížce stromkovické kaple.

Na pamětním listě je uvedena stručná historie tohoto poutního místa, staré kaple a hlavně údaje a příběh o kapli nové. Na závěr nechybí podpisy všech duchovních, kteří se zúčastnili jejího svěcení, včetně tehdejšího královéhradeckého biskupa Dominika Duky, jenž se tehdy nemohl dostavit osobně. Též všichni poutníci, kteří letos přišli, měli možnost se po mši svaté z druhé strany listu podepsat. Pouzdro s listinou spolu s čerstvým číslem Katolického týdeníku a vzorkem současných platidel bylo

vloženo do
bány a pomocí
tyče s křížem
upevněno na
věžičce kap-
ličky jako
odkaz budou-
cím generacím.

Závěr stromkovického programu patřil tradičně obcerstvení a konverzaci. A to i poté, co se všechno snědlo. Bylo už asi půl páté, když se lidé začali velmi pozvolna s kelímky vína či kofoly rozcházet do svých domovů plni krásných dojmů ze skvěle stráveného odpoledne.

MiH

Big-beat a jazz v Křížlicích

Evangelický sbor v Křížlicích srdečně zve na big-beatové bohoslužby, které se budou konat v neděli 18. července od 8,45 v evangelickém kostele v Křížlicích.

Zároveň srdečně zveme na koncert skupiny Duende. Můžete se těšit na kultivované z jazzu vycházející skladby s prvky latiny, rocku a ethna. Koná se také v neděli 18. července v 17 h v evangelickém kostele Křížlicích. Vstupné dobrovolné.

Cisterciácký řád

Cisterciácký řád (latinsky **Ordo Cisterciensis**, OCist.) je mnišský řád, jehož založení povolil roku 1100 papež Paschalis II. Podnět k založení dal Robert, opat benediktinského kláštera Molesme. Důvodem byla nespokojenost s tamními pořádky. Spolu s dalšími 22 mnichy založil klášter ve francouzském Citeaux (latinsky Cistercium – podle milníku staré římské cesty). Mniši v něm žili podle přísných zásad klášterního života hlásaných Benediktem z Nursie, navazujících na benediktinskou tradici. Tento klášter se stal centrem reformního hnutí v benediktinském řádu, které se distancovalo od přepychu a okázalosti a soustředilo se na prostotu a odřikání podle hesla sv. Benedikta „*Ora et labora*“ (česky Modli se a pracuj), které benediktini postupně opustili. Cisterciáci se tedy považují za reformovaný řád benediktinů.

Další opat Alberich vypracoval základní regule řádu *Instituta monachorum Cisterciensium de Molismo venientium*. Řádu bylo zakázáno přijímat jakékoliv církevní poplatky a stanovena povinnost manuální práce jak pro laické bratry (konvrše), tak pro samotné mnichy. Alberich zavedl také nový řádový oděv, bílý hábit s černým škapulířem. Definitivní uznání řádu proběhlo v roce 1119.

Roku 1112/13 vstoupil do kláštera v Citeaux jako novic mladý Bernard, který se již roku 1115 jako 25letý stal opatem nově založeného kláštera v Clairvaux. Postupně se stal vůdčí duchovní osobností své doby a významně se zasloužil o rozšiřování řádu zakládáním nových klášterů. Když roku 1153 umíral, existovalo v Evropě kolem 300 (možná i 350) cisterciáckých klášterů, z toho 68 bylo založeno z Clairvaux.

Cisterciácké kláštery se budovaly převážně v odlehlých končinách a nehostinných krajích, aby mniši nepřicházeli do kontaktu s laiky a snáze mohli dodržovat přísnou řeholní

kázeň. Kolem těchto objektů se většinou nacházel vodní tok a mnoho dosud neobdělvané půdy, kterou začali postupně kultivovat. Na polích i zahradách pracovali cisterciáci osobně. Jejich zásluhou tak byly kolonizovány mnohé do té doby pusté oblasti západní a střední Evropy. Zároveň šířili pokročilejší způsoby zemědělského hospodaření, které byly běžné ve Francii.

Centrem řádu se stal klášter v Citeaux, ke kterému byly díky postupnému zakládání vázány ostatní dceřiné kláštery. Řád se dělil na pět větví, které odvozovaly svůj původ z pěti nejstarších opatství: Citeaux (1098), La Ferté (1113), Pontigny (1114), Clairvaux (1115) a Morimond (1115). Opat kláštera v Citeaux byl pak zároveň nejvyšším představitelem cisterciáckého řádu. Ženské cisterciácké kláštery netvořily vlastní síť filiačních vazeb, ale podléhaly vždy mužskému klášteru cisterciáků. V čele ženského konventu síce stála abatyše, ale vizitaci byl pověřen opat z nadřízeného mužského kláštera, který také zastupoval cisterciáčky navenek. V čele cisterciáckého řádu stojí generální opat.

Kdo se chce stát cisterciáckým mnichem, nejprve vstoupí do tzv. postulátu, jenž trvá přibližně jeden rok. Pak může postulant přijmout řeholní hábit

a stává se novicem. Po minimálně ročním noviciátu skládá časné sliby na tři roky až 9 let (když se dvakrát obnoví). Tomuto období se říká juniorát. Pokud se chce dotyčný zasvětit Bohu navždy, skládá pak sliby slavné. Někteří mohou být po zralé úvaze opata vysvěceni na kněze.

Nyní sestává Cisterciácký řád ze 127 klášterů, jež mohou být velká opatství, ale i malá společenství (prioráty). Tyto domy se rozkládají v Evropě, Asii (Vietnam), Africe (Etiopie), v USA, Jižní Americe (Brazílie a Bolívie). V nich žije 1300 mnichů a 1100 řádových sester, přičemž většina z nich je stále ještě v Evropě. Ve velkých zemích mladých rostoucích církví v Asii, Africe a Americe je Řád zastoupen jen v uvedených nemnohých klášterech. Řád se těší značnému nárůstu ve Vietnamu a Etiopii, zatímco sester a bratří v ostatních klášterech je stále méně až na pár výjimek.

Do českých zemí přišli cisterciáci na počátku 40. let 12. století za vlády knížete Vladislava II. Založení prvního kláštera v Sedlci inicioval olomoucký biskup Jindřich Zdík. V prvních dvou stoletích přicházeli do nově zakládaných klášterů mniši z německých zemí. Celkem bylo v Čechách a na Moravě založeno 13 mužských a 5 ženských cisterciáckých klášterů, např. Sedlec, Plasy, Osek, Velehrad, Zbraslav, Zlatá Koruna, Vyšší Brod atd. V současnosti jsou u nás funkční tři cisterciácké kláštery. Mezi ně patří Vyšší Brod se zhruba deseti mnichy a Osek (cisterciácká komunita tam však nedávno zanikla a nahradilo ji společenství oblátů). Klášter Porta Coeli je v současné době jediným ženským cisterciáckým klášterem u nás. Sdružuje zhruba 10 řádových sester.

MiH

V Události farnostech

Posezení na faře

V neděli 11.4. proběhlo na faře neformální setkání farníků. Nápad vzešlý od paní Kučerové z Františkova nezůstal bez odezvy, a tak se v 14:00 sešlo ve farním sále přibližně 30 lidí z farností Rokytnice, Jablonec a Poníklá.

Na ty, kdo přišli, čekalo občerstvení v podobě spousty zákusků (připravených farníky) a čaje, džusu či kávy (od p. faráře). Poměrně volný program, kdy byla možnost si v příjemné atmosféře popovídat, doplnilo sdílení zážitků z velikonočních obřadů. Na závěr nám pan farář Kvapil promítl na dataprojektoru (který farnost nedávno zakoupila) cyklus čtyř cca pětiminutových dokumentů o našich o kostelech v Harachově, Rokytnici, Jablonci a Poníklé. Autorem cyklu je pan Petrůň z Františkova, jenž je natočil pro Rokytnickou kabelovou televizi. A tak má „široká veřejnost“ v našich končinách příležitost seznámit se s našimi kostely a třeba se i lákat k jejich návštěvě.

Závěrečná píseň Madona (k uctění polských obětí nedávného leteckého neštěstí u Smolenska) a požehnání O. Václava ohlásily počátek konce zhruba v 16:00. Posezení však trvalo déle, dokud se všichni nerozešli.

Otázkou není ani tak, zda v těchto setkáních pokračovat. To je z ohlasů a návštěvnosti zcela zřejmé. Jde spíše o to, jak by měla být častá a jakou by měla mít náplň.

Závěrem bych rád jménem nás farníků poděkoval všem, kdo se podíleli na přípravě a realizaci této akce.

MiH

Pražský arcibiskup v Harrachově

21. březen 2010 se jistě zapíše jako jeden z nejvýznamnějších dnů pro harrachovskou farnost. Právě sem podnikl svoji dlouhodobě plánovanou návštěvu královéhradecký biskup Dominik Duka. Původě mělo jít jen o jakousi vizitaci odlehle farnosti, tento záměr však poněkud změnila události, které se mezitím staly.

Pan biskup Duka byl mezitím zvolen arcibiskupem pražským, a tak se jeho návštěva Harrachova stala jednou z jeho posledních oficiálních návštěv ve své diecézi v roli královéhradeckého biskupa vůbec.

V půl desáté začala mše svatá, na které se sešli jak místní, tak lidé z okolních i vzdálenějších farností. I přesto nemůžeme hovořit o akci, kde by bylo „narrváno“. Jelikož tato akce nebyla záměrně příliš propagována, kostel byl zaplněn asi tak z větší poloviny. Což podle

mého názoru nebylo na škodu, neboť to přispělo k navázání vskutku rodinné atmosféry.

To se hned tak někomu nepoštěstí setkat se tváří v tvář s pražským arcibiskupem Dominikem Dukou. Naše farnost tu možnost měla, a sice v jednu z posledních březnových nedělí. Pan farář Ivo Kvapil pozval tehdy ještě biskupa Dominika Duku na návštěvu a on pozvání přijal. Přijel k nám však už jako arcibiskup.

V neděli 21. března sloužili oba mši svatou v téměř zaplněném harrachovském kostele. Po jejím skončení jsme se přesunuli do restaurace Varšavjanka na besedu. Počasí nebylo nic moc, ale přítomnost pana arcibiskupa a dobré pohoš-

Mše svatá probíhala, když pomineme přítomnost Otce arcibiskupa, zcela obvykle. Jen v jejím závěru dostal od farníků dary a přání. Pak následovalo drobné pohoštění a diskuse. To probíhalo v sále jedné blízké restaurace. Počáteční napětí brzy povolilo a pan arcibiskup komunikoval s farníky zcela bezprostředně a srdečně. Otázky, které padaly, reflektovaly zejména aktuální dění. Bavili jsme se o problému zneužívání dětí v církvi, restituci katedrály, spolupráci církve se sekulárním prostorem apod. Zazněly i osobnější otázky jako např. kde a jak by chtěl Otec arcibiskup strávit svoji ideální dovolenou.

Jsem přesvědčen, že nemluvím sám za sebe, když řeknu, že arcibiskupská návštěva se velmi vydařila. Příjemná, srdečná a uvolněná atmosféra byly jejími atributy. Nakonec všichni včetně Otce Duky litovali, že už není delší čas na povídání, neboť dotazů by ještě byla spousta. Jenže být arcibiskupem pražským a toho času ještě biskupem královéhradeckým není jistě ideální kombinace pro volné nakládání s časem.

A tak doufáme, že si náš nový arcibiskup odnese z této návštěvy co nejlepší dojem. Takový, že jsme ho měli a máme rádi, velmi si jeho osobnosti vážíme a do jeho náročné služby mu upřímně přejeme hodně síly a radosti a vyprošujeme Boží požehnání.

MiH

tění neměly chybu. V příjemné atmosféře odpovídal pan arcibiskup na různé dotazy. Nestál za žádným řečnickým pultem. Chodil od stolu ke stolu a byl jako jeden z nás. Zajímavé bylo, že svoji biskupskou dráhu v Královéhradecké diecézi začínal a touto nedělní mší svatou končil právě v naší farnosti.

Chtěla bych moc poděkovat panu faráři Ivu Kvapilovi za zorganizování tohoto setkání. Zůstal ve mně krásný dojem, který jsem si uchovala po celou dobu následujícího pětítýdenního pobytu v nemocnici. Poděkování patří i paní Beránkové, Novotné, Lisičanové, Vetrové a jejich dětem za občerstvení a obsluhu.

Helena Slavíková, Harrachov

Uvedení arcibiskupa do služby

Určitě každý z nás ví, že naše královehradecká diecéze nemá v této době (20. duben 2010) svého sídelního biskupa. Ten bývalý, Dominik Duka, se v sobotu 10. dubna ujal pražské arcidiecéze. Slavnost předání arcidiecéze proběhla v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze za účasti významných hostů z ČR i zahraničí a za velké pozornosti tisku. Já jsem plnil úlohu ministranta u hlavního oltáře. A právě toho si v televizi všiml Miloš Holubec z Poniklé a poprosil mě, abych vám poodkryl roušku toho, jak to všechno v "zákulisí" probíhalo. Je pravdou, že moje role byla moc malá k tomu, abych vám dokázal vše popsat. Tak alespoň nabízím svůj pohled.

Jak to začalo? Několik dnů před 10. dubnem mému pohledu neunikl list na nástěnce v pražském Kněžském semináři, mém nynějším domově. Na tomto listu byly uvedeny úkoly každého seminaristy pro sobotní dopoledne. Nebudu dopředu prozrazovat, co bylo předmětem mé služby.

V pátek 9. dubna se konal nácvik. Pouze vizuální náčrt liturgie proběhl pomocí počítače a dataprojektoru a poté se pokračovalo praktickým zkoušením v katedrále, kde se nacházelo mnoho lidí, od katedrálních asistentů po televizní zaměstnance. Každý něco připravoval. Konečně 10. duben! V 9:30 se začal řadit průvod pro mši sv. s kardinálem Vlkem, novým arcibiskupem Mons. Dominikem Dukou, dalšími biskupy, generálními vikáři, vyššími řádovými představenými apod., seminaristy (tedy i se mnou) a konečně sborem Boni pueri, který průvod doprovázel zpívanými litaniami ke svatým. V 9:45 se vyšlo. Cesta do katedrály trvala několik minut. Všude okolo stáli lidé a zdravili průvod.

Pro mě prvním úkolem bylo asi pětiminutové držení bezdrátového mikrofonu na tyči panu kardinálovi Vlkovi hned na začátku bohoslužby od znamení kříže až do slov: "Prosím, ať je přečtena bula" (četla se jmenovací bula papeže pro nového arcibiskupa). Mše sv. pokračovala. Po přímlovkách se neslo asi 10 kalichů a misek na hlavní oltář (počty jsou orientační, mohlo se jednat plus mínus o 2), i já jsem byl zapojen. Při bohoslužbách s biskupem po sv. přijímání si biskup myje ruce, říká se tomu abluce. To jsem zastal s mým spolubratrem ze semináře. Na konci měl proslov apoštolský nuntius Mons. Diego Causero, kterému, podobně jako na začátku kardinálovi Vlkovi, jsem držel mikrofon. Mohu říci, že pro mě tato služba u oltáře byla spíše potěšením než nervozitou. Díky za to!

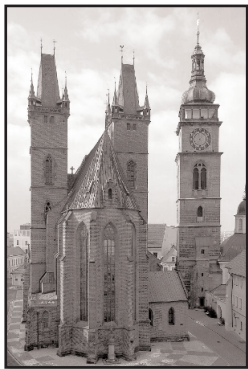
V souvislosti s tím vším, co se odehrálo, bych rád vyslovil prosbu o to, abychom se modlili za toho, který se stane naším novým biskupem. Kéž se stane nástrojem, aby Duch svatý mohl přinést živého, opravdu živého Krista do srdcí lidí.

Pavel Šimek

Královéhradecká diecéze

Diecéze královéhradecká je římskokatolická diecéze, která se téměř celá nachází v severovýchodních Čechách, avšak v současnosti zasahuje i na Moravu. Založena byla 10. listopadu 1664, sídlem biskupa je Hradec Králové. Zatím posledním sídelním biskupem byl Dominik Duka. Administrátorem diecéze je od 12. dubna 2010 pomocný biskup Josef Kajnek. Diecéze leží v tzv. české provincii a skládá se ze třinácti vikariátů a tři sta devíti farností. Rozloha činí 12 270 km². Počet obyvatel 1 255 000, z toho 307 000 je římských katolíků (24,5% z počtu obyvatel diecéze).

Církevní organizace existovala na východě Čech již od počátku křesťanství v českých zemích a byla součástí pražské diecéze, ustavené na konci 10. století. Hradec Králové pak zaujímal významné místo v této struktuře jako sídlo arcijáhna. Část území východních Čech byla ve 14. a začátku 15. století součástí nově ustanoveného biskupství litomyšlského (1344), které ovšem zaniklo během husitských válek.

Zřízení samostatného biskupství v 17. století souvisí s obnovou katolické církevní organizace během katolické reformace, neboť toto území bylo jednak poměrně vzdálené od dosavadního střediska této správy v Praze, jednak se katolická církev snažila obnovit svou strukturu na území, které z větší části přestalo být katolickým. Diecéze byla zřízena papežem Alexandrem VII. 10. listopadu 1664 bulou *Super universas*, v níž je také hradecký kostel Svatého Ducha povýšen na kostel katedrální. V průběhu následujícího století se nově zřízené biskupství stalo důležitou součástí katolického reformačního úsilí, v Hradci Králové působili i jezuité, kteří zde měli svou kolej (v dnešní budově Nového Adalbertina).

V době osvětenství podporovali hradečtí biskupové snahu tehdejších politických představitelů o náboženskou toleranci. V 2. polovině 20. století zůstávala diecéze po úmrtí Mořice Pichy neobsazená (*sedes vacans*), protože státní správa neumožnila běžnou správu a jmenování diecézního biskupa. Na začátku roku 1990 byl diecézním biskupem jmenován Karel Otčenášek, který biskupské svěcení obdržel již roku 1950.

6. června 1998 byl sídelním biskupem jmenován Mons. ThLic. Dominik Duka OP, 26. září 1998 přijal biskupské svěcení. Generálními vikáři byli do února 2010 Tomáš Holub a Josef Socha. Dne 13. února 2010 byl stávající biskup Dominik Duka jmenován arcibiskupem pražským; až do převzetí nového úřadu (10. dubna) zůstal administrátorem královéhradecké diecéze, od 12. dubna 2010 je administrátorem diecéze pomocný biskup Josef Kajnek. Nový sídelní biskup zatím nebyl jmenován.

Na počátku 21. století byl v diecézi zahájen proces slučování farností, aby se struktura diecéze přizpůsobila nižšímu počtu kněží i věřících. Během pěti let poklesl počet farností z 447 (v roce 2003) na 309 (1. leden 2008).

Na biskupském stolci se v Hradci Králové doposud vystřídal 24 biskupů. Zajímavé je, že 6 královéhradeckých biskupů se stalo pražskými arcibiskupy (Matouš Ferdinand Sobek z Bílenberka (1659–1668), Jan Bedřich z Valdštejna (1668–1675), Antonín Petr Příchovský z Příchovic (1753–1763), Alois Josef Krakovský z Kolovrat (1818–1830), Karel Kašpar (1921–1931) a zatím jako poslední Dominik Duka (1998–2010)). Do toho nepočítám Maria Tadeáše z Trauttmansdorffu (1794–1811), jenž se stal zatím jako jediný královéhradecký biskup arcibiskupem olomouckým.

Změna místa působnosti P. Václava Huška

Milí farníci, ptáte se, proč se P. Václav Hušek odstěhoval do Charitního domova ve Staré Boleslavi a už nepůsobí v našich farnostech. Ptáte se však lidí, kteří o tom moc nevědí, proto jsem byla pověřena, abych vám odpovíděla.

Domov duchodců Rokytnice nad Jizerou poskytuje služby lidem zcela závislým na pomoci druhé osoby. Dalším důležitým faktem je financování provozu DD. Příjmy potřebné na pokrytí nákladů na provoz domova se skládají ze tří přibližně stejných dílů: úhrady našich klientů za bydlení a stravu, příspěvku na péči (přiznaný stupeň příspěvku na péči vyjadřuje míru závislosti člověka na pomoci druhé osoby) a dotace od státu (přímo od ministerstva práce a sociálních věcí nebo od Libereckého kraje jakožto zřizovatele DD). Chceme-li dostat dotace od státu, musíme splňovat podmínky dané zákonem. Mimo jiné poskytovat služby těm, kterým jsou určeny tj. lidem zcela závislým na pomoci druhé osoby.

Na podzim r. 2009 proběhla v našem DD inspekce ze strany ministerstva, po které v domově následovaly velké vnitřní organizační

změny. V rámci těchto změn byli vytipováni klienti, kteří nejsou zcela závislí na pomoci druhé osoby, nebyl jim přiznán příspěvek na péči a kterým by mohla být poskytována jiná sociální služba odpovídající jejich potřebám. Společně s P. Huškem jsme našli několik pro něj možných variant s tím, že pokud mu žádná nebude vyhovovat, bude moci i nadále zůstat v našem domově. Po několika jednáních s jinými službami si P. Hušek vybral Charitní domov ve Staré Boleslavi, který je určen pro kněze Římskokatolické církve, řeholníky Kongregací Římskokatolické církve a osoby, které chtějí žít v církevním prostředí. Otec Václav zde bude moci i nadále vypomáhat v okolních farnostech a bude mu poskytnuta potřebná péče.

Při rozloučení s P. Huškem jsme mu poděkovali za jeho působení v duchovní oblasti u našich klientů. Některým pomohl v jejich osobní situaci a vděčně na něj vzpomínají. V novém působišti mu přejeme vše dobré, Boží požehnání a mnoho sil na vinici Páně.

Ve spolupráci s vedením domova

Olga Marešová, ředitelka

Dopis P. Václava Huška našim farníkům

Milí farníci, chtěl bych se s vámi všemi alespoň tímto způsobem rozloučit. Byl jsem mezi vámi od 8.8.2006, ale z toho jsem jeden a čtvrt roku byl po různých nemocnicích. 18.5.2010 jsem se přestěhoval do kněžského domova ve Staré Boleslavi, takže jsem pod ochranou Panny Marie a sv. Václava, svého patrona. Některé zdejší kněze jsem znal už dřív. Starají se o nás řeholní sestry - vincentky, s velikou pečlivostí.

Jsem tu nejmladším knězem, a tak jsem velmi využitý. Sloužím ve zdejší kapli denně mši svatou, zaopatřuji, zpovídám a roznáším svaté přijímání těm spolubratřím, kteří už nemohou dojít do kaple. Kromě denní mše svaté tu máme ještě i jiné pobožnosti. Už tu byl pan biskup Malý, pan biskup Paďour tu má dokonce bratra a 14.6. zde v kapli sloužil pan biskup Herbst. Spadám teď pod pražskou arcidiecézi, tak čekám, kdy nás navštíví i pan arcibiskup Duka.

Věřím, že tu budu spokojen a v klidu budu prožívat ten čas, který mi Pán Bůh ještě na tomto světě vyměří.

Žehná všem a o modlitbu prosí P. Václav

SpringFest III

17. dubna v 18:00 byl zahájen po důkladné přípravě třetí ročník festivalu Springfest. Festivalu, který má za cíl sblížit věřící a nevěřící prostřednictvím hudby, zbavit je vžitých předsudků a s pomocí např. duchovního svědectví či besedy dát možnost zájemcům dozvědět se něco o víře a církvi. Akce se pořádala tradičně v budově divadla ve Vysokém nad Jizerou.

Jelikož se festival konal zrovna v sobotu, kdy se držel státní smutek za oběti havárie polského vládního letadla u Smolenska, zahájila festival společná modlitba za oběti katastrofy, kterou vedl P. Kvapil. Po ní pak následovalo vystoupení punkrockové předkapely *O*H*S z Příbyslavi. Následovalo vystoupení kapely Bruska z Vysokého nad Jizerou, jež hrála ve stylu tzv. alternativního rocku. Po ní jsme si mohli vyslechnout duchovní svědectví P. Tomáše Hoffmanna a Doubravky, řádové sestry z Kongregace sester Matky Božího milosrdenství ze Dvora Králové nad Labem, která v současnosti působí v oblasti školství v Hradci Králové. Po ní nastoupila skupina Fudžitulistikulán z Prachatic, jež nám představila svoji tvorbu na vlnách ska a reggae. Další časovou mezeru, než nastoupila další kapela, vyplnilo breakdanceové vystoupení chlapců a děvčat z Nové Paky. Plánované pořadí posledních dvou kapel bylo z organizačních důvodů vyměněno. Takže jako předposlední vystoupily Projevy radosti z Ústí nad Labem. Ty se svojí kontroverzní tvorbou ve stylu psychedelic-hardcore nenadchly zrovna příliš návštěvníků, takže

než dohrály, na parкетě zůstalo pouze asi pět nejotrlejších hudebních štagastů. Zlatým hřebem večera se stalo vystoupení čím dál známější kapely Šatlava z Příbyslavi. Jejich rocková tvorba s prvky folku a punku si získala pozitivní ohlas takřka celého sálu a dokázala již zemdlené posluchače a tanečníky strhnout k poslednímu vzepjetí sil (do toho nepočítám organizátory, kteří měli možnost dokázat si, co v nich je sil, ještě při úklidu po konci akce ☺).

Účastníci festivalu měli k dispozici občerstvení a nápoje zajištěné vysokými divadelníky, ale také se mohli rozhodnout pro točenou kofolu, jejíž stánek provozovalo naše spolčo. Ti, kdo si chtěli na nějaký čas odpočinout od hudby, měli možnost účastnit se besedy, jež probíhala během celého programu v podkroví divadla. Věřící i nevěřící mohli o čemkoli, co je zajímavé, diskutovat s našimi hosty, kterými byli P. Kvapil, P. Hoffmann, P. Barborka a sestra Doubravka.

Závěrem lze říci, že festival se vydařil. Kapely hrály dobře a návštěvníci nešetřili chválou. Je jen škoda, že letos bylo pouhých 130 platících účastníků (oproti loňským takřka třístům). Byť byla jako v předchozích ročnících možnost (zejména pro přespolní) přespání na vysoké faře. I proto letos Springfest na rozdíl od minulých ročníků zaznamenal prodělek. Ten našťastí uhradily naše farnosti, které jsou jedním ze sponzorů této akce.

Poděkování za její uspořádání patří všem organizátorům, sponzorům, účinkujícím, našemu panu faráři P. Kvapilovi za záštitu a podporu, Jirkovi Markovi za propagaci, ale zejména Jirkovi Jínovi, který festival iniciuje a vkládá spoustu sil a času do jeho zdárné realizace.

Paprsek z věčnosti - vděčnosti

Milý otče Ivo, děkuji Ti za pěkné setkání v Harrachově, které patřilo k těm opravdu vydařeným v poslední době. Velmi mě potěšila Vaše farnost i to, jak ji spravuješ. Vyprošuji Boží požehnání a též prosím o modlitbu.

V Kristu + Dominik Duka OP

Děkuji P. Kvapilovi za hezký výlet do Hradce Králové.

S. Kučerová

Děkuji S. Kučerové za dobrý nápad uspořádat pro P. Kvapila oslavu zakončení roku kněží i za jeho realizaci spojenou s náročnými přípravami. Jsem vděčná za to, že se ujala nelehkého úkolu sblížování našich farností a pořádání různých setkání. Díky, Svatko!

eh

Děkuji paní Elišce Janatové za její celoroční péči o sochu P. Marie v Poniklé. Díky ní je zde stále upravené okolí sochy, vždy čerstvé květiny i zapálené svíčky.

eh

Prostřednictvím našeho farního časopisu bych rád poděkoval našemu panu faráři Ivovi za jeho zorganizování setkávání křesťanských církví ve Stromkovicích na téma: „Jak vidí Pannu Marii ve své církvi“. Tyto církve podle toho, co jsem slyšel, měly hodně společného na názor o Panně Marii. Pokud srovnám tyto pohledy s pohledem, který nám řekl pan farář, tak katolický pohled je jistě bohatší.

Ještě jednou děkuji za toto téma. Možná by bylo dobré pokračovat v jiných tématech, ve kterých nám třeba něco není jasné.

R. Kopecký, Poniklá

V Z našich farností

Ohlédnutí za letošními Velikonocemi

Vážení čtenáři Našeho života, chtěli jsme se s vámi podělit o to, jak jsme v našich i jiných farnostech prožívali slavení Velikonoc. (Protože mnozí z nás se velikonočních obřadů účastnili na různých místech, mohlo by to být zajímavé srovnání). Oslovili jsme několik farníků, obdrželi jsme však jen jeden příspěvek, ve kterém se můžete seznámit s tím, jak tyto svátky prožívalo společenství mladých rodin ubytovaných na faře v Rokytnici n. J.

Na rokytnické faře jsme se o letošních velikonicích sešli podruhé, coby rodiny přátel, kteří se znají z dob studií a pražského studentského kostela Nejsvětějšího Salvátora. Naše velikonoční pobyty mají už dlouhou tradici. Od roku 1999 jsme s P. Tomášem Holubem, dnešním generálním vikářem královéhradecké

diecéze, slavili svátky v Chotěborkách u Jaroměře. Dnes tvoří naše společenství většinou rodiny s malými dětmi, do Chotěborek jsme se už nevešli a tak jsme loni poprvé vděčně přijali možnost velikonočního pobytu na faře v Rokytnici. Těší nás společné slavení velikonoční liturgie, v níž každý má svou úlohu, ať už jde o přípravu čtení, zpěvu nebo bohoslužebných prostor. Modlíme se breviář, rozjímáme nad Písmem a pořádáme venkovní křížovou cestu s krátkými meditacemi. Společně stolujeme a spolu prožíváme sváteční agapé, hostinu po bohoslužbách Bílé soboty, kde se uplatní recepty z našich domácností a při níž si zpíváme... Jsme rádi, že jsme se i letos mohli podělit o radost z našich dlouholetých přátelství s farníky z Rokytnice nad Jizerou.

Martina

Římskokatolická farnost - děkanství Vrchlabí

Vážení čtenáři
Našeho života, byl jsem redaktorem požádán, abych Vám blíže představil vrchlabskou římskokatolickou farnost. Na rozdíl od předchozích autorů nemohu pět na situaci ve farnosti jen chvály a chlubit se úspěchy. Na to

znám její stav jako dlouholetý pastorační asistent příliš podrobně. Spíše může být toto představení malým poselstvím v duchu knihy B. Marshalla „Plná slávy“: přes občasnou morální bídu, nedokonalosti, přehmaty, hádky a rozpory je i naše farnost nositelkou Kristova znamení a součástí slavné a vítězné církve Kristovy.

První písemná zmínka o Vrchlabí praví, že sem byl r. 1359 přivezen z Lánova kněz Heřman. Je velmi pravděpodobné, že nedlouho potom byla v malém městečku pod vodní tvrzí zřízena i samostatná farnost. O vývoji farnosti nemáme příliš dochovaných zpráv, husitské výboje však přerušily katolickou linii a farnost se stala na dlouho nekatolickou. V polovině 16. století zde byl vybudován kamenný renesanční kostel na náklad majitele panství Kryštofa z Gendorfu. Dokonce i za vlády Albrechta z Valdštejna, který město průmyslově nesmírně pozvedl, zde bylo jen do deseti katolíků a to ještě tajných (viz Bílek: Reformace katolická v českých zemích). Po vraždě Albrechta z Valdštejna dostali části jeho panství za „pomoc s odstraněním vévody“ různí císařští důstojníci. Vrchlabské panství připadlo hraběti Morzinovi a ten zde teprve začal s násilnou rekatolizací. Vyvolala několik ozbrojených povstání i odchod mnoha obyvatel do hor nebo přes hřeben do Slezska.

Roku 1634 zde byla obnovena katolická farnost a postupem času měla přece jen rekatolizace určité úspěchy. V letech 1708-25 zde hrabě Morzin vybudoval klášter pro obuté augustiniány, kteří nenásilnými misemi v horách šířili podporu pro katolické pojetí víry. Tím zde zároveň vznikla další farnost a mezi vrchlabským děkanstvím a klášteřem (vzdálenými jen pár desítek metrů) byla občas znáti velká rivalita. Znovu se rozjitřila ke konci 19. století, kdy byl místním děkanem ustanoven Čech, což v době národnostního pnutí nesla německá většina velmi nelibě. V letech 1886-89 zde byl na místě původního kostela postaven novogotický chrám sv. Vavřince, jeden z největších v širokém okolí. Roku 1938 bylo Vrchlabí jako město s převahou německého obyvatelstva přičleněno nejprve k tzv. „Sudetům“ a mnoho z obyvatel se raději vystěhovalo do českých oblastí. Po osvobození v roce 1945 naopak došlo nejprve k násilnému a pak řízenému vysídlení obyvatel německé národnosti. S těmito událostmi je možné pojit novodobé dějiny farnosti.

Mezi nově příchozími obyvateli města byli samozřejmě i lidé věřící, z nichž někteří dodnes tvoří pevný základ farnosti. Krátké období „svobody“ bylo brzy ukončeno nástupem komunismu - augustiniánům byl zabrán klášter i všechny pozemky, stejně tak jako nedalekému děkanství. Roku 1950 ve farnosti krátce působil i Karel Otčenášek, který zde byl jako tajně vysvěcený biskup zatčen. V době malého uvolnění, na počátku 60. let zde v duchovní správě působili františkáni, z nichž zvláště P. Tomáš Genert si získal srdce farníků. Koncem této dekády se budova děkanství

stala jednou z budov školy a místnímu knězi byla vyhrazena jedna těžko vytopitelná místnost... V novodobých dějinách je farnost neodmyslitelně spjata s postavou P. Stanislava Skalského - varhaníka a učitele místní ZUŠ, který zde r. 1956 převzal starost o chrámovou hudbu a vybudoval dnes známý Chrámový sbor. P. Stanislav byl v 80. letech tajně vysvěcen na kněze a na počátku 90. let se mohl ujmout úřadu oficiálně, v roce 1998 byl jmenován emeritním děkanem a dodnes ve svých 82 letech ve farnosti vypomáhá.

Současnost farnosti není nikterak růžová, přesto v sobě nese poselství naděje. Situace je ovlivněna jednak příchodem nového obyvatelstva po 2. světové válce, z nichž valná část zde nikdy nenašla domov a nevybudovala si vztah k městu a ke krajině, což poznamenalo i farnost. Další ranou bylo komunistické „dobývání hor“ pod odborářským heslem „hory patří pracujícím!“, na které navázalo komerční stavitelství a turismus po roce 1990. Na vrchlabsko přicházelo a přichází mnoho lidí jen za účelem rychlého zbohatnutí, např. jen od poloviny 90. let se proměnila (vystěhovala a nastěhovala) polovina obyvatel města. To samozřejmě zasahuje i život místní církve. Farnost ležící na okraji diecéze není ve středu zájmu biskupství a z těžko pochopitelných důvodů se zde v letech 2003-2009 vystříдалo 8 kněží (z toho 4 administrátoři). Od roku 2003 jsou všichni sem přichozí kněží polské národnosti, což s sebou nese i změnu spirituality a prvotní obtížnost v orientaci a vnímání farnosti. Každý z kněží má samozřejmě jiný přístup a jiné představy a chybí kontinuita. I přesto se tu mnohé podařilo - při farnosti působí skautský oddíl sv. Vavřince, několik let zde aktivně pořádala přednášky a koncerty místní skupina

České křesťanské akademie. Ve Vrchlabí vždy panovaly velmi dobré ekumenické vztahy a od r. 2002 zde začalo fungovat společenství duchovních křesťanských církví, které stojí za obnovením tradic velikonočních pašijových vystoupení (tzv. Křížová cesta městem, letos uskutečněná již po sedmé), společnou duchovní službou v nemocnici a v Domově pro seniory i aktivitami pro neorganizované děti a mládež. Ekumenická aktivita byla bohužel za současného duchovního správce utlumena. Vrchlabská farnost pořádala akce pro širokou veřejnost - namátkou výstavu o Janu Pavlu II., výstavu betlémů, proběhly tři ročníky Hudebního festivalu Za zdí... dnes bohužel tato složka opět uvažá. Ve farnosti relativně dobře fungují společenství rodin a starších žen. V letošním roce bylo 10 dospělým katechumenům udělena svátost křtu, což je počet pro naši farnost opravdu dlouho neslýchaný, současný administrátor P. Zbigniew začal s výukou náboženství na místním gymnáziu. Pravidelně se schází ekonomická i pastorační rada. Farnost vydává vlastní oběžník, od letošního roku měsíčník, s názvem Hlas sv. Vavřince.

Vrchlabské děkanství je také jedinou „sloučenou“ farností jilemnického vikariátu. Od r. 2006 pod ni patří bývalé farnosti Špindlerův Mlýn, Dolní Branná, Dolní Lánov a Dolní Dvůr. V současnosti vykonává administrátor duchovní správu v osmi obcích, spravuje 5 kostelů a 2 fary. Pravidelných návštěvníků nedělních bohoslužeb ve všech kostelech je asi 250, počet občasných návštěvníků, „skrytých farníků“ a sympatizantů je ale mnohem vyšší.

Další informace můžete nalézt na našich stránkách www.farnostvr.info.

M. Hrdlička

Církev československá husitská - farnost Vysoké n. J.

Srdečně zdravím čtenáře a příznivce farního zpravodaje *Náš život*. Pro většinu z vás zřejmě nebudu po osmiletém působení „na vysokém kopečku“ osobou neznámou. Přesto rád využiji nabídnutou příležitost k tomu, abych přiblížil svou rodinu, práci a svěřená společenství víry. Podobně jako váš farář Ivo jsem i já naplavenina z Hané a sice z Kroměříže, kde jsem se před třiceti lety narodil. Ostatně, s Ivem nás toho spojuje mnohem víc než náš společný moravský původ a kněžské poslání. Oba máme slabost pro auta, slivovici a krásné ženy. Bydlím na husitské faře ve Vysokém společně s manželkou Jitkou, která se za mne před sedmi lety šťastně provdala a společně jsme přivedli na svět Anastázii (6), Pepíka (4,5), Bětušku (3) a Esterku (1,5). Protože nám Pán Bůh v dětech požehnal, musí manželka i přesto, že je na mateřské dovolené, učit na ZUŠ v Jablonečku klavír. A já, abych se nenudil, jsem vedle farářování v minulosti pracoval v DD v Rokytnici nad Jizerou a v současnosti pracuji jako vychovatel v domově mládeže na ISS ve Vysokém nad Jizerou. Tři starší děti chodí do školky a nejmladší Esterku si s manželkou předáváme ve dveřích, když jeden nebo druhý odcházíme do práce. Snažím se inspirovat i své katolické kolegy (zatím marně), aby se nebáli mít početnou rodinu, i když vím, že farářské platy nejsou kdoví jaké. Ale již naši předkové říkali: „Dá-li Pán Bůh kravičku, přidá i travičku.“ Mám osobní zkušenost, že to tak opravdu funguje a pod toto rčení se mohu podepsat. Moc volného času nemám, ale když se přece jen chvilka najde, rád si zatroubím na trombon (když není nikdo doma), čtu - zejména horory, projedu se na kole po kopcích a poslední dobou hrají stolní tenis (zejména v pracovní době se svěřenci). Co se týče odborných teologických zájmů, zabývám se křesťanskou sociální etikou, fenoménem sekularizace společnosti a ateistickou argumentací vůči víře.

Do Vysokého jsem nastoupil v roce 2002 ještě jako jáhen, neboť se mi zdejší kraj spojený s pos-

tavou zakladatele Karla Farského jako bohoslovci zalíbil. Samotný vysoký sbor

byl postaven na Farského popud. Dnes je v našem sboru malá expozice věnovaná právě našemu zakladateli a prvnímu patriarchovi, rodáku ze Škodějova. Letošní rok je rokem jubilejním, kdy slavíme 90 let od vzniku Československé církve, která našla ve dvacátých letech minulého století v podkrkonošském kraji velkou odezvu. Proto si dovoluji upozornit a zároveň pozvat na škodějovskou pouť, která se uskuteční údajně i za přítomnosti kamer České televize v sobotu 12. 6. od 10 hodin u místa Farského rodného domku, na níž přislíbili svou účast olomoucká biskupka Jana Šilerová a patriarcha Dr. Tomáš Butta.

Co se týče duchovní správy, mám na starosti náboženskou obec ve Vysokém nad Jizerou, pod kterou spadá Jablonec nad Jizerou a dále administruji náboženskou obec v Jilemnici, která je už dlouho neobsazená a kam patří i Rokytnice nad Jizerou. Krom toho pravidelně docházím do domova důchodců v Rokytnici na biblické hodiny, které se konají každý pátek a díky vstřícnosti a ochoty bývalých kolegů bývá prostor u akvária s rybičkami slušně zaplněn. Zajímavostí našich společenství husitské církve jsou jejich společné rysy. Všechna nejsou ani početná, ani živá a navíc návštěvníci vykazují vysoký věkový průměr, tudíž mou fadní službu zpestřují časté pohřby. Zde musím upřímně uznat, že moje současná životní fáze mi neumožňuje více, než správu a údržbu našich církevních nemovitostí a zajištění základního bohoslužebného provozu. Jakékoli aktivity s dětmi a mládeží, či jiné dlouhodobé pastorační projekty jsou zatím nad mé síly a časové možnosti. Proto si myslím, že si naši věřící zaslouží pastýře, který bude s nimi v každodenním kontaktu a bude jim schopen nabídnout více než já.

Jaroslav Křivánek, farář ČČSH

Lidmila Kadavá

Narozena 21.5. 1943,
Poniklá

Můžete nám krátce sdělit něco o své dřívější a současné rodině? Kde jste vyrůstala a prožila svůj život?

Narodila jsem se v Poniklé 21.5. 1943 do křesťanské rodiny. Brzy po narození jsem byla pokřtěna. Mám ještě dva starší báječné sourozence, kteří se o mě dobře starali. Za všechnu lásku a pomoc jim moc děkuji. Rodiče tady v Poniklé měli obchod s obuví. Práce přes týden bylo dost. Neděle dopoledne byla zasvěcena mši svaté. Tatínek měl rád přírodu a tak jsme v neděli odpoledne chodili na vycházky po okolí. Na tyto krásné chvíle ráda vzpomínám.

Kam jste šla po základní škole a co všechno jste vykonávala?

Když jsem ukončila základní školu, chtěla jsem být aranžérkou. To se mi nesplnilo. Nastoupila jsem do zdravotní školy v Liberci. Po ukončení jsem pracovala v zubním středisku v Jilemnici jako zubní instrumentářka. Ve svých 20 letech jsem se provdala za svého jmenovce. Máme 2 děti. Po mateřské dovolené jsem přešla do školství. Delší dobu jsem pracovala v mateřské škole. Později jsem měla na starost stravování v ZŠ. Na všechna pracoviště ráda vzpomínám, poznala jsem mnoho dobrých lidí.

Na jaké období ze svého života vzpomínáte nejraději a proč?

Na svoje dětství - jak jsem se již zmínila, měla jsem velice laskavé rodiče. A že jsem byla nejmladší, tatínek mě velice miloval.

Vím, že už poměrně dlouho děláte kostelníci v ponikelském kostele. Jak už je to dlouho? Jak jste se k tomu dostala a co všechno tato služba obnáší?

Kostelníci dělám již 8 let. Tenkrát jsem si připadala jako v té pohádce o převozníkovi. Tato práce nikdy nekončí, stále je co vylepšovat.

Mohla byste nám říci, kdy jste ve svém životě nejvíce zakusila Boží přítomnost?

Boží přítomnost jsem naplno prožila na pouti v Medžugoriji. A také když jsem denně jezdila za tchánem do nemocnice. Ve vážném zdravotním stavu jsem dědovi sepnula ruce do svých dlaní a celou dobu se modlila. Krize ustoupila a děda žil ještě několik let.

Co Vás v poslední době potěšilo a co zarmoutilo?

Žiji ráda. Těší mě každé ráno, každý den. Zarmoucení si až tak nepřipouštím. Jsem po otci optimistka.

Jaké máte koníčky a jakou činnost naopak nemusíte?

Dříve mě bavily ruční práce. A co teda nemusím a stále odkládám, je práce na zahrádě.

Co na našich farnostech oceňujete? A kde naopak vidíte mezery?

Líbí se mně, že se ve velkém počtu scházíme na poutích u kapličky ve Stromkovicích. Nedaří se nám splnit vše, co bychom měli zařídit ve farní radě.

Jste již v důchodě. Jaká je teď náplň Vašeho všedního dne? Máte nějaké speciální plány do budoucna?

Ano, v důchodu jsem již delší dobu. Ne každý den je pro mě stejný. Jak jen mohu, věnuji se vnoučatům. Velice je miluji. Plány do budoucna nemám. Je dobré je mít, ale zatím o ničem nepřemýšlím.

A tradiční závěrečná otázka. Jaké je Vaše oblíbené motto či citát, jenž byste vzkázala našim čtenářům na závěr?

Radost a úsměv patří podstatně k oděni křesťana. Úsměv nic nestojí a dává mnoho. Obohacuje toho, kdo jej přijímá, a přitom neochuzuje toho, kdo jej dává. Nikdo není tak bohatý, aby se bez něj obešel. A nikdo není tak chudý, aby ho nemohl darovat. A kdybys potkal někoho, kdo pro Tebe úsměv nemá, buď velkodušný a usměj se na něj ty. Protože nikdo nepotřebuje úsměv tak, jako ten, kdo ho nemá pro druhé.

Velmi Vám děkuji za rozhovor a jménem všech farníků Vám přeji pevné zdraví, radost ze života a do budoucna ještě spoustu krásných zážitků.

Miloš Holubec

Citáty

Až ti bude v životě nejhůř, otoč se ke slunci a všechny stíny padnou za tebe. (*J. Lennon*)

Nemůžeme dojít na konec svého života a zjistit, že jsme žili jen jeho délku. Je třeba žít také jeho šířku a hloubku. (*D. Ackermanová*)

Člověk potřebuje 2 roky k tomu, aby se naučil mluvit a 60 let, aby se naučil držet jazyk za zuby. (*F. Wagner*)

Šifra

Rozšifrujte číslice a zjistíte několik dobrých rad do našeho života.

Jak na to? Stačí si vzít obyčejný mobilní telefon a psát SMS tak, že budete mačkat tlačítka podle zde uvedených čísel. Např.: 2x6 tj. dvakrát zmáčknete číslici 6 a vyjde vám písmeno N. Dále už jsou čísla psána bez x (musíte si ho doplnit). A tyto znaky mohou být u některých mobilů jinak: 10 = mezera, 11 = tečka, 21 = čárka, 41 = vykřičník.

Anm

4x7,1x6,2x3,1x5,10,47,23,21,10,25,13,39,49,10,16,28,49,23,47,11,10
36,16,35,36,28,38,23,15,10,47,23,21,10,25,13,39,49,10,22,39,47,10,16,23,35,21,10
12,10,26,23,32,24,10,17,35,12,38,12,18,10,38,23,32,34,21,10
25,18,23,37,23,10,26,23,16,28,49,23,47,10,49,16,23,26,34,18,11,10
16,34,35,28,15,10,24,35,28,22,36,32,23,10
12,10,36,13,17,36,28,47,18,23,15,10,37,39,32,24,35,23,11,10
12,10,26,23,22,28,13,10,47,16,28,18,26,39,21,10
17,37,36,18,36,49,23,10,49,34,38,36,18,10,15,23,10,16,36,32,10,25,37,12,18,25,39,10
26,12,10,18,36,10,22,39,18,10,26,23,47,18,12,47,18,26,39,11,10
35,34,13,23,10,47,23,10,16,23,26,34,10,12,10,38,23,32,34,10,47,23,10,25,12,49,34,21,10
12,35,23,10,49,34,38,36,18,10,15,13,23,10,13,12,35,41,41,41

Redakce

Náš život, občasník farností Harrachova, Jablonce nad Jizerou, Poniklé a Rokytнице nad Jizerou. Náklad činí 130 výtisků. Cena 15,- Kč.

Podněty, příspěvky a informace k otisknutí prosím posílejte na níže uvedené kontakty:

Redaktor: Miloš Holubec; E-mail: MilosHolubec@seznam.cz; tel.: 604 979 289

Grafická úprava a tisk: Jiří Marek; E-mail: SroubekJirka@seznam.cz; tel.: 732 708 769

Jazyková úprava: Mgr. Eva Holubcová; E-mail: Holubcova.E@seznam.cz; tel.: 732 319 787

Církevní schválení: P. Mgr. Ivo Kvapil; E-mail: ivo.kvapil@wo.cz; tel.: 737 407 587

Uzávěrka příštího čísla: 22. 8. 2010

Vtip

V jednom americkém kostele se přihlásil o slovo velmi bohatý muž, aby vydal svědectví o své zkušenosti s Bohem.

Postavil se k mikrofonu a začal: „Jsem milionář a tento fakt přičítám tomu, že Hospodin požehnal mému životu. Dodnes si pamatuji, kdy došlo k tomu zlomu. Tehdy jsem vydělal svůj první dolar a kráčím si to rovnou domů kolem kostela. Když tu slyším z reproduktoru hlas misionáře, jenž vyprávěl o svém poslání. Tehdy jsem se rozhodl, že musím dát Bohu vše, nebo nic. Dal jsem tedy celý svůj dolar do kostelní pokladničky. Věřím, že mi za to Hospodin požehnal. A to je důvod, proč jsem bohatý.“

Všichni posluchači byli velmi dojatí jeho příběhem. Ale jakmile si sedl, naklonila se k němu zezadu jedna starší dáma a důrazně mu řekla: „Nádherný příběh! Zkus to udělat ještě jednou!“